

Gaelen Foley

Diabol sa žení

Gaelen Foley

Diabol sa žení

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Gaelen Foley: Devil Takes a Bride,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Ivy Books, an imprint
of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York 2004,
preložila Marína Gálisová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2004 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Marína Gálisová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Franco Accornero LLC
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1821-0

*S láskou a spomienkami na krásne chvíle venujem
svojím úžasným bratancom a sesterniciam z oboch
strán rodiny.*

*Kennedyovcom, celému klanu, ktorý nepoznal
nudu a sprijemňoval nám nedele u Mimi a Papa,
a tiež nespútanej, bláznivej bande Foleyovcov, ktorí
usporadúvali parádne rodinné zrazy aj s posedením
pri táboráku a duchárskymi historkami.*

*Všetko dobré prajem, žehnám a želám veľa radosti
vám, vašim manželom a manželkám aj vašim rozkošným
deťom.*

*Osobitne ďakujem Danovi, ktorý mi je ako brat,
Timovi, ktorý všade, kade chodí, propaguje knihy svojej
mladšej sesternice.*

*Mám vás veľmi rada a ďakujem vám, že ste mi
do života vniesli toľko radosti a smiechu.*

Prológ

Anglicko 1805

Mesačný svit dopadal na tri čierne dostihové vozy, ženúce sa po Oxford Road ako divoká kavalkáda – praskot bičov, odfrkujúce plnokrvníky s vytreštenými očami, postriekané penou. Poháňali ich mladí muži so zlou povestou, v celom meste notoricky známi samopašníci. Tvrdé mladé tváre im v rýchлом pohybe sčerveneli a boli napäté od zúfalstva. V očiach mali smrť, pretože každý z nich mohol stratiť všetko, ak nedoženú dostavník, ktorý uháňal niekoľko míľ pred nimi. Jesenný vietor im do cesty poslal vír suchých hnedých listov a prvý voz doň vošiel s divo rozkrútenými kolesami.

Hnali sa ďalej.

Niekoľko míľ pred nimi zastal na ceste dostavník smerujúci do Holyheadu. Na nádvorí hostinca U zlatého býka z neho vystúpili unavení cestujúci. „Dve hodiny si môžete odpočinúť, potom sa znovu vydáme na cestu,“ oznámil im kočiš ešte celkom veselo, kým pomáhal vystúpiť dáme.

„Ďakujem,“ zamrmala spoza ľahkého čipkového závoja. Rýchlo sa obzrela ponad plece do tmy, čo vládla za nimi. Ešte ich nevidieť. „Poď, Johnny.“ Chytla za ruku vystrašeného chlapca, ktorý vystúpil z dostavníka za ňou, pevne ju stisla a zaviedla ho do útulného hostinca so slamenou strechou zdobenou drevenými pavlačami a s peknými čiernymi okenicami.

Keď vošla dnu, spod závoja jej unikli po pás dlhé pramene červenkastých vlasov – spod závoja ukrývajúceho jej slávnu tvár, ale aj sinku, ktorú jej na oku zanechala päť jej ochrancu.

„Máte voľnú izbu?“ opýtala sa a ruka sa jej trochu triasla, keď sa zapisovala do knihy hostí. Neuvedla meno, pod ktorým ju poznal celý Londýn – svoj umelecký pseudonym – , ale svoje pravé meno: Mary Virginia Harrisová. Meno, ktorým ju ešte stále oslovovali doma, v írskej dedinke, kam teraz uteka-

la. Johnny sa jej držal ako kliešť, všetka hraná odvaha trinásť-ročného mládenčeka z neho vyprchala a jeho chudé pubertálne telo sa chvelo skôr od strachu z takého odvážneho útoku než od chladu tej novembrovej noci.

„Máme, madam.“ Hostinský v zástere sa pokúsil preniknúť pohľadom pod bledý čipkový závoj, ale stretol sa s jej karhavým chladným pohľadom. Onedlho zaviedol dámu a jej „syna“ preč z miestnosti aj od neďalekého výčapu, kde domáci hostia popíjali a hádzali šípky. Spolu vyšli na druhé poschodie a po pavlači sa dostali k dverám izby, ktorá bola voľná.

Johnny a Mary Virginia zastali na chodbe a čakali, kým hostinský otvorí dvere, keď tu zrazu z vedľajšej izby vystrčilo hlavu asi štvorročné dievčatko a zachichotalo sa – akoby sa s nimi hralo na schovávačku. Mary, preľaknutá, ale aj očarená, dievčatko chvíľu pozorovala, no zvnútra sa hneď ozval ženský hlas: „Sarah, moja milá, vráť sa, prosím ťa, do izby.“

Dieťa sa usmialo a zmizlo. Mary vďačne kývla hostinskému, do dlane mu vtisla mincu a vošla dovnútra za Johnnym.

Malá Sarah o chvíľočku opäť vykukla zo svojej izby, ale milá dáma v závoji už medzitým zatvorila dvere. Vrátila sa dnu, prekĺzla popri rodičoch a opatrne sa postavila na stoličku, aby mohla pozrieť z okna. Dýchla na sklo a končekom prsta nakreslila usmiatu tváričku. Tak ju to naučil jej veľký brat Devlin. Už sa ho nevedela dočkať, pretože boli na ceste poňho, mali ho vyzdvihnúť zo školy. Ešte neboli ani Vianoce, a už ho škola pustila domov! Z akéhosi záhadného dôvodu však tento zázrak rozpútal medzi rodičmi hádku.

„No tak, Katie Rose,“ hovoril ocko a čistil si okuliare vreckovkou. „Niet dôvodu, aby si sa až tak znepokojovala. Chlapec nám to určite vysvetlí.“

„Vysvetlí? Stephen, tvoj syn vrazil päšťou do nosa školskému zriadencovi! Poslali sme ho na najlepšiu anglickú univerzitu a on sa takto správa! Nechodí na prednášky, radšej s kamarátmi pije a hrá biliard!“

„Katie, uznaj, má sedemnásť rokov. Všetci chlapci sa v škole trochu odtrhnú z reťaze. Je to prirodzená súčasť dospievania.“

nia. Okrem toho, Devlin aj tak patrí medzi najlepších žiakov v ročníku.“

„To viem, bodaj ho! Ani sa nemusí učiť, a má výborné známky.“ Pohoršene si odrčkla a skrížila ruky na hrudi. „Náš syn má šťastie, že po tebe zdedil rozum.“

„A po tebe bojovnosť,“ láskyplne dodal manžel a nadvihol jej bradu. „Samozrejme, aj tie veľké modré oči. Lady Strathmorová, venujte mi milostivo jeden úsmev, inak vám tie stisnuté pery budem musieť vybozkávať.“

Napriek pretrvávajúcej zlosti sa usmiala. „Nechaj si šarm pre dekana, môj milý. Po tom, čo náš syn navysťtrájal, nás zrejme zachráni, len ak škole darujeme nejakú peknú sumu. V takom prípade ho možno vylúčia len dočasne. Ach, dúfam, že Devlinovi sa nič nestalo.“

„Nepochybujem, že sa len predvádzal. Chlapci to majú vo zvyku.“

Prikývla. „Nie som si istá, či ho pri stretnutí zaškrťm alebo len poriadne vyobjímam.“

„Si jeho matka,“ nežne odvetil jej manžel. „Pre Devlina je dosť veľkým trestom, že ťa sklamal. Radšej ho objím.“

„Lúbim ťa, Stephen,“ vzdychla a oprela si mu hlavu o prsia. „Čo by som bez teba robila? Si taký trpezlivý, láskavý a dobrý...“

„Koníky!“ zvolala Sarah a pritlačila dlane ku sklu, aby cez tmavé okno videla na tri čierne vozy, čo dohrmotali na nádvorie.

Prvý voz hlučne zastal za dostavníkom a vyskočil z neho mladý muž. Quentin, lord Randall, bol vysoký a mohutný chlapisko. Hoci mal len okolo dvadsaťpäť rokov, v elitných boxerských telocvičniach v Londýne ho poznali pod prezývkou Kladivo. Mal hnedé oči, drsné črty tváre, krátke hnedé vlasy a na hranatej ošľahanej tvári len jednu zvláštnosť – bradu s jamkou.

Quint vošiel do hostinca, ani nečakal, kým ho dobehnú Carstairs a Staines. Pri pohľade na dostavník stojaci o niečo ďalej mu bolo všetko jasné: niekde vnútri je Ginny. Vedel, že

utiekla s úmyslom odviezť sa na lodi do Írska, nemal však ani náhodou v pláne pustiť ju tam.

Ginny bola jeho.

Vrazil do haly, nazrel do výčapu, či tam náhodou nie je, potom prepochoval k hostinskému a vydrapil mu z rúk knihu hostí.

„Prajete si, pane?“

Quint len čosi zavrčal a rýchlo prebehol pohľadom po menách, až zazrel jedno známe. Mary Harrisová. Ginny mu svoje pravé meno raz neprozreteľne prezradila a teraz ho trochu prekvapilo, že si ho zapamätal. Väčšinou sa jej neurodzeným pôvodom veľmi nezaoberal a mal radšej jej umelecké meno – Ginny Highgatová. Obľetovaná herečka, ktorú všetci chceli, ale nik neprekonal jej číru tvrdohlavosť.

Okrem neho. Pretože ona bola jeho milenkou, kráskou, trofejou.

Mohutný barón z Yorkshiru sa neobťažoval nič vysvetľovať ani hostinskému, ani nikomu inému, a začal prehľadávať dom.

„Ginny!“ zrukol.

„Ten blázon! V živote nepočul o diskrétnosti?“ zamrmal si popod nos Carstairs a napäto pozrel na Stainesa. Tí dvaja vstúpili do hostinca len o dve minúty po svojom urastenejšom a zlostnejšom spoločníkovi.

Elegantný, vždy bezchybne oblečený Julian, gróf Carstairs, mal plavé vlasy a na jemnej tvári mu žiarili modré oči. Zato jeho priateľ, preslávený smrťou muškou v súbojoch, sir Torquil Staines, prezývaný aj Krvavý, sa vyznačoval ostrými čiernymi očami a tmavou končistou briadkou, pripomínajúcou samotného čerta.

„Pokúsme sa to vybaviť potichu, dobre?“ zamrmal ešte Carstairs.

Staines prikývol a rozdelili sa. Nech Quint čím skôr nájde tú írsku potvoru, ktorá sa bezhlavo rozhodla, že pred ním zachráni Johnnyho. Ha, pomyslel si Carstairs, chlapec bude čoskoro zase tam, kde patrí. A nikto sa nič nedozvie.

V chodbe na poschodí už Quint roztváral dvere na izbách a nazeral dnu. Bolo mu jedno, koho pri poľovačke na svoju milenkú vyruší. Ozývali sa pobúrené výkriky, občas aj ženské jačanie, ale keď hostia zazreli bezohľadnosť, čo mu svietila z očí, radšej sa zdržali dlhších protestov.

Pokračoval týmto spôsobom ďalej po chodbe, keď zrazu narazil na zamknuté dvere. Šklbol za kľučku a priložil ucho k drevu. „Ginny?“

Nič. Zatvoril oči a sústredil sa, akoby ju mohol cez dvere vyčítať ostatnými zmyslami. A možno aj mohol – bol totiž presvedčený, že ich spája nadprirodzené puto. Dopekla! Vo vzduchu zaňuchal jej parfum.

„Ginny!“ Zahrmotal dverami a zvnútra sa ozval tichý vystrašený vzlyk. „Vyjdi von, Ginny! Už aj! Pôjdeme domov! Nezdúvaj sa, veď vieš, že ťa milujem!“ Trikrát kopol do dverí, až ich nohou v čiernej čižme napokon prerazil a vyleteli z pántov. Vtrhol do izby, zadychčaný, mohutný hrudník sa mu len tak dvíhal a klesal.

„Ginny.“ Pokúsil sa upokojiť.

Krčila sa v kúte a Carstairsov malý sluha sa jej zúfalo držal.

Quint videl, že má na oku sinku, nepripustil si však výčitky svedomia. Zavinila si to sama!

„Poď už,“ zopakoval a vystrel k nej ruku. „Odídeš odtiaľto so mnou.“

„Nie,“ vzoprela sa.

„Nechajte ju na pokoji!“ Pred mladú ženu sa náhle postavil Johnny, úboho nízky oproti rozzúrenému obrovi.

Quint ticho zakľal a vylepil chlapcovi zaucho. Ten zjojkol a spadol na zem.

„Božemôj, čo sa to tam deje?“ zvolala lady Strathmorová vo vedľajšej izbe a obrátila sa k manželovi.

Stephen sa s prižmúrenými očami zadíval na priečku, ktorá ich delila od susedov, a započúval sa. „Myslím, že sa pôjdem presvedčiť, či niekto nepotrebuje pomoc. Moja zlatá, ty zostaň s mamičkou.“ Potľapkal dcérku po kučeravej hlave a vyšiel na

chodbu. Vysoký muž s vyšportovanou postavou takmer vrazil do malého Johnnyho, ktorý v tej chvíli vybehol z vedľajšej izby a hľadal pomoc.

Chlapec tak prudko zahol na schodisku za roh, že si nevšimol muža kráčajúceho oproti. Za plecía ho schytili ruky v rukaviciach – ten dotyk poznal až pridobre. Srdce mu stisla hrôza. Od začiatku tušil, že útek sa im nevydarí. Nič nemohlo dopadnúť dobre, keď ich naháňal Carstairs.

„Johnny! Tak tu si.“ Gróf ho stisol ešte mocnejšie a sklonil sa, aby sa mu mohol do tváre vyčítavo zadívať chladnými modrými očami. „Ako sa opovažuješ utekať predom mnou, ty nevďačník?“ zasyčal. „Ako si ma mohol takto sklamať po tom všetkom, čo som pre teba urobil?“

„Prepáčte,“ pridusene hlesol Johnny. Bol to len prejav pudu sebazáchovy.

„Vari som ťa nevzal pod svoju strechu? Nestaral som sa o teba? A ty by si tej ježibabe pomohol dostať ma na šibenicu?“

„Na šibenicu?“ zopakoval chlapec. Srdce mu búšilo.

„Veru tak, Johnny. Obaja by sme odvisli, ty aj ja. Preto to musí zostať naším tajomstvom.“ Carstairs mu venoval ďalší výstražný pohľad. „A kto sa o teba postará, aj keby si neodvisol, Johnny? Kto bude posilať peniažky tvojej chudere mamke?“

Chlapec sklonil hlavu a Carstairsovi trochu zmäklo srdce, hoci bol ešte stále otrasený tým, ako blízko bola spravodlivosť. Vystrel sa. „Dobre, tak už sa pohni. Pôjdeme do môjho voza.“

Položil ruku mladíkovi na chrbát a potisol ho pred sebou. Čo najrýchlejšie ho vonku vyložil na voz.

„Tu zostaň!“ zvýšil hlas. „Pôjdem sa presvedčiť, ako sa Quint dohodol so slečnou Highgatovou. Zajtra aj zabudneme, že sa toto prihodilo.“

„Áno, pane,“ šepol Johnny.

Carstairsova úľava však netrvala dlho, pretože len čo zamieril do hostinca, zvnútra zadunel výstrel.

Zmeravel uprostred kroku. Čert aby to vzal! Quint to teda konečne spravil. Zabil tú suku, ako sa už dávno dalo čakať.

Len čo však vbehol na miesto činu, pochytil ho des. Bolo to ešte oveľa horšie.

Všetko sa im vymklo spod kontroly.

V chodbe nariekalo kučeravé dieťa a Ginny s neznámou ženou, takmer hysterickou od zúfalstva, kľáčali nad ležiacim mužom. Quint stál ako soľný stĺp, v ovisnutej ruke držal pištoľ a na cynickej tvári sa mu zračila hrôza. Čo to vykonal?

„Stephen! Stephen! Preboha, zožeňte lekára!“ zúfalo kvílila krásavica s havraními vlasmi a oboma rukami sa pokúšala zastaviť krvácanie z diery po guľke, ktorá mužovi zívala v hrudi. Bolo to márne.

Carstairs s pocitom, že kráča vo sne, zamieril k nim a pozrel na neznámeho, ktorý mal skrátka smolu. O chvíľu ho spoznal – videl ho predtým v Snemovni lordov.

„Ježišmária, Quint!“ vydýchol. „Ty si zastrelil Strathmora!“

„Stephen!“ skríkla jeho manželka. Stále sa bezvýsledne pokúšala prebrať svojho muža.

Carstairsa odrazu posadla neuveriteľná túžba prežiť. V tom stave myslel tak rýchlo a jasne ako ešte nikdy.

Za rameno ho chytil Quint. „Nechcel som! Toto som nechcel! Musíš mi pomôcť, preboha! Carstairs, vymysli niečo, ja nemôžem...“

„Dočerta, ty blázon, upokoj sa! Vysekám nás z toho, Quint. Len ma teraz dobre počúvaj.“

Quint v panike prudko dýchal, ale prikývol a očakával pokyny.

Carstairs, sám zápasiaci s panikou, zaťal zuby. „Choď sa postaviť do chodby. Zostaň nad schodmi a stráž. Z tejto chodby neujde ani myš, neprenikne odtiaľto ani vzdych. Zvládneš to?“

„Áno,“ pritakal barón.

„Choď už.“ Quint sa rozochvene odobral plniť príkaz a Carstairs pristúpil k napoly omráčenej lady Strathmorovej. Chytil ju za predlaktie. „Madam, pokúste sa upokojiť. Už sme zavolali lekára, je na ceste sem,“ zaklamal. „Snažte sa naďalej zastaviť krvácanie, pokračujte v tom. Výborne. Sústreďte sa.“

To ju aspoň zamestnalo a mala slamku nádeje, ktorej sa

mohla chytiť. Zdesená si neuvedomila, že ten lotor jej klame, len prikývla. Náhle však pozrela na svoje plačúce dieťa. „Mojá dcérka! Postaráte sa o ňu?“

„Ja to urobím!“ Ginny sa rozbehla k úbohému dieťaťu.

Gróf si herečku premeral s netajenou nenávisťou, potom sa obrátil k Stainesovi. „Ak ti niekto bude robiť problémy, odstráň ho.“

Staines len prikývol ako žoldnier bez štipky citu.

Carstairs sa potom pokúsil upokojiť ostatných hostí. Nasačil si masku šarmantného človeka, vyčaril milý úsmev a zbehol do haly, kde sa už niekoľko ľudí preľaknuto pozeralo nahor a kládlo si otázku, čo sa to na druhom poschodí stalo.

„Ospravedlňujem sa, pane, ak som niekoho vystrašil,“ povedal Carstairs hostinskému. „Neopatrne som si v izbe čistil zbraň a z ničoho nič vystrelila. Bohužiaľ, dáma vo vedľajšej izbe z toho dostala menší záchvat. Ak jej to smiem vynahradiť, rád by som zaplatil za jej ubytovanie.“

„Ach, to je od vás milé,“ usmial sa hostinský. Predovšetkým sa mu uľavilo, že výstrel má také neškodné vysvetlenie.

Carstairs mu na stôl vysypal za hrst mincí. „Ešte raz prosím o prepáčenie. Možno by pomohla aj runda pre mužov vo výčape, čo povieť?“

„Tak to už hej, to je chlap na mieste,“ zamrmlali niekoľkí hostia, keď už sa gróf pobral von.

Ocitol sa na čerstvom vzduchu, cez zaťaté zuby sa nadýchol a upokojil žalúdok, ktorý sa mu trochu zdvihol. Vedel, že unikol len o vlások. Zároveň tušil, že jeho vysvetlenie je chabé a získa mu najviac hodinu času – aj to len so šťastím. Kiežby mohol len tak ujsť! Žiaľ, videlo ho priveľa ľudí a smrť kurtizány, ak by k nej bolo došlo, svet nikdy neodsúdi tak ako zabíjanie lorda. Strathmore bol tichý, ale uznávaný človek.

Carstairsovi naisto vyschlo v ústach a v ušiach mu dunelo, keď sa obzeral a uvažoval, ako to celé raz a navždy vyriešiť. Vedel, že ak okamžite nezatají Quintovu osudnú chybu, príde k vyšetrovaniu Strathmorevej smrti. Aj on sám sa ocitne pod drobnohľadom a on veľmi dobre vie, že si nemôže dovo-

liť pred nikým odhaliť svoje súkromie. Staré zákony, prikazujúce za takzvanú sodomiu smrť obesením, stále platili, a gróf sa nemienil dať verejne znevážiť a popraviť iba preto, lebo mal rád pekných nedospelých chlapcov.

Videl, že vo voze ho stále poslušne čaká Johnny, ale nevenoval mu dlhší pohľad. Pri hostinci, neďaleko od vchodu do výčapu, zbadal odstavený nákladný voz. Bol plný sudov a na doštenom boku mal namaľovaný nápis: BRANDY A JEMNÉ LIEHOVINY.

V hlave mu skrsol nápad. Pozrel na drevené pavlače, suché ako práchno, na slamenú strechu a čierne drevené okenice, väčšinou zatvorené. So zlovestnou iskrou v oku sa zadíval na sudy plné horľaviny.

Bolo mu jasné, čo treba spraviť.

O niekoľko minút už spolu s Quintom a Stainesom konali. Dvíhali sudy, otvárali ich, rozlievali brandy, whisky a portské po okolí celej budovy. Ba ešte aj zvonku zaistili drevené okenice. Johnny ich vyjavenie pozoroval z voza.

„A čo Ginny?“ spýtal sa nevrlo Staines, keď priniesol portské. „Nemáme ju vyniesť von?“

„Nech tá suka zhorí v pekle,“ zavrčal Quint. „Aj tak je všetko iba jej vina.“ Priložil fakľu k Stainesovej a spoločne podpálili hostinec.

O niekoľko minút už tri dostihové vozy uháňali z miesta činu a za nimi sa k nočnej oblohe dvíhala čoraz vyššia hradba plameňov.

„Vydrž, Stephen. Ja ťa odtiaľto dostanem. Miláčik, musíš sa trochu snažiť.“

Hostinec zachvátili plamene. Dve ženy si ich v panike pri vážne zranenom lordovi Strathmorovi spočiatku sotva všimli, ale teraz už cez všetky medzery v doštenej dlážke stúpala dym. Mary držala na rukách zúfalo nariekajúce štvorročné dievčatko a pokúšala sa prehovoriť aj jej matku, aby utiekla s nimi. Grófka však odmietala opustiť manžela. Stále žil, dokonca sa trochu prebral a zašepkal: „Katie.“

„Pod', Stephen. Musíš sa postaviť. Opri sa o mňa.“ Žena sa namáhala, aby vytiahla vysokého svalnatého muža na nohy. Mary tiež podala pomocnú ruku, ale on nevládal stáť.

„Prepáč, Katie, nemôžem. Odíď,“ prosil ju. „Vezmi Sarah...“

„Neopustím ťa!“ vyhlásila jeho žena a obrátila sa k herečke. „Vyneste odtiaľto moje dieťa, ak môžete...“

„Madam, vy tiež musíte...“

„Zachráňte moju dcérku!“ úpenlivo zvolala.

Mary zahanbene prikývla – to, že sa muž, ktorý sa jej pokúsil pomôcť, ocitol na prahu smrti, bola iba jej vina. Prehodila plášť cez malú Sarah, aby ju uchránila pred dymom a plameňmi, a grófkou Strathmorovú s umierajúcim manželom ponechala osudu. Keď s plačúcim dieťaťom zišla po schodoch na prízemie, vyľakal ju hukot ohňa a výkriky z hustého dymu.

Hala aj výčap boli v plameňoch, hostia splasene pobiehali a hľadali východ, lebo zo stropu spadol horiaci trám a zatarasil dvere, čo viedli von. Ktosi stoličkou rozbil okno, ale príval vzduchu ešte rozdúchal požiar a ten sa vznietil s novou silou.

Bolo to ako samo peklo.

Mary sa s rastúcou hrôzou obzerala a už nepochybovala, že to rozpútal Quint so svojimi kumpánmi. Srdce jej búšilo a horúčava bola čoraz neznesiteľnejšia. Popol vo vzduchu ju štípal v očiach a sotva videla na cestu. Kašlala, dusila sa, prestávala dýchať. Vedela, že ak sa rýchlo nedostane von, zamdle a to bude koniec – pre ňu aj pre to úbohé dieťa.

Väčmi než pud sebazáchovy ju hnala túžba zachrániť aspoň dcérku toho, kto jej prišiel na pomoc. Behala z jednej miestnosti do druhej, pátrala po akomkoľvek východe. Vzadu všetko horelo, no keď sa zadívala do tej žiary, náhle z okna odpadla jedna okenica a vytvorila cestu do noci!

Ťažké brokátové závesy okolo okna však divo plápolali. Nejakú sa jej podarilo pretlačiť pomedzi ne, zakryla si ruky lemom plášťa a pokúsila sa vypáčiť okno. Zúfalstvo a zúrivosť jej dodali silu, takže sa jej to podarilo. Rýchlo vyložila dieťa von.

„Utekaj, Sarah!“

Keď sa Mary driapala oknom za dievčatom a bola už takmer vonku, zrazu jej plamene, čo pohlcovali závesy, obližli tvár. Vykrikla, vypadla z okna a celé telo sa jej skrútilo od bolesti. Chytili sa jej vlasy a márne utekala, oheň bol s ňou. V agónii padla na zem a netušila, odkiaľ sa vzala voda, ktorá ju náhle zaliala od hlavy po päty.

Keď o chvíľu otvorila oči, rozoznala postavy. Bolo tam niekoľko mužov, pomáhali utekajúcim z hostinca.

„Dievčatko...“ zachripela.

„Madam, tá malá je tu. Vy sa nehýbte. Čoskoro príde lekár.“

Nepočúvala ho, snažila sa postaviť. Jedna polovica tváre ju nepredstaviteľne bolela.

V tej chvíli sa prepadla horiaca strecha budovy. Hostinec U zlatého býka sa zrútil ako domček z karát. Výkriky pohltilo hučanie víťazného ohňa. Už nikto viac nemohol prežiť. Mary, sama ledva stojac na nohách, schytila do náručia dieťa. Vedela, že je vážne zranená, ale nejakým zázrakom prežila – a malá Sarah s ňou. Pravdaže, dlho nažive nezostanú, ak sa vráti jej zločinný milenec so svojimi spolupáchateľmi.

Mary potlačila bolesť, prekonala zmätok a posadila si na bok vystrašené dieťa. Musí sa ukryť, musí si dať ošetriť rany a čím skôr musí aj s malou sirôtkou utiecť do Írska.

Mládenec s havraními vlasmi, očami modrými ako more a perami, ktoré aj napriek peknému tvaru stále pôsobili tak trochu posmešne, driemal na tvrdej lavici v predsieni pred dekanovou kanceláriou. Čakal tam na trest a videlo sa mu, že to trvá celú večnosť.

Devlin James Kimball, sedemnásťročný dedič strathmorovského titulu, bol spočiatku príliš omámený dozvukmi prehýrenej noci, aby uvažoval o „dôsledkoch svojich činov“, ako mu prikázali učitelia.

Keď sa neskôr spamätal, celých dvanásť hodín si nacvičoval, akými slovami zareaguje na matkin hnev. Áno, vrazil zriadencovi školy, ale ten niktoš si to zaslúžil. Nemal sa pohrdlivo vyjadriť o slávnej smrti admirála Nelsona a jeho konečnom ví-

ťažstve pri Trafalgare, ktoré sa odohralo len pred niekoľkými týždňami. Devlin považoval za vec cti brániť povesť svojho padlého vzoru.

Napriek tomu mu bolo jasné, že pohovoru s dekanom sa nevyhne. Bol si však našťastie istý, že otec bude mať pre jeho čin pochopenie. Pritom jediný sklamaný pohľad z jeho očí bol pre Devlina väčším trestom ako všetky matkine výčitky. Sťažka vzdychol a oprel sa hlavou o chladnú stenu. V žalúdku mu zaškvrkalo. Tu by človeka boli schopní aj vyhladovať! A kde sú? Prečo nik neprichádza?

V miestnosti pre previnilcov neboli hodiny, ale Devlin mal pocit, akoby tu trčal už niekoľko dní.

Po chrbte mu znovu prebehli zimomriavky, zlá predtucha, že niečo nie je v poriadku. Keď na chodbe začul kroky, vyskočil na rovné nohy a zagánil na zamknuté dvere. Konečne! Rýchlo si prstami prehrabol rozstrapatenú čiernu hrivu a pokúsil sa napraviť aj kravatu. Rozhnevaní rodičia sú tu...

Keď sa však dvere otvorili, Devlin sa zamračil, pretože nevidel lorda a lady Strathmorovcov, ale dekana a pri ňom kaplána, a obaja muži sa tvárili smrteľne vážne.

„Sadnite si, synak,“ oslovil ho dekan nečakane – a nevídane – láskavo.

Dev poslúchol, ale pre istotu pozrel za nich do prázdnej chodby. „Tak prišli?“ Kaplán súcitne stiahol obočie a pomaly sa posadil k nemu.

„Chlapče drahý, už som poslal po vašu tetu Augustu. Tá po vás príde. Žiaľ, došlo k tragickej nehode...”

Prvá kapitola

Londýn 1817

Podivuhodná stavba s výraznou kupolou chátrela v zamrznutých močariskách južne od Temže, na hrdzavé falošné vežičky a zadebnené okná bubnovala sivá februárová pl'ušť. Niektorí vraveli, že tam straší. Iní zase tvrdili, že to miesto je

prekliate. Nenápadný právnik jeho lordstva vedel len toľko, že ak jeho slávny pán čím skôr nepríde, on sám v tomto počasi určite zahynie a len potom tu bude mátať.

Charles Beecham krčovito zvieral rozprestretý dáždňik, na sebe mal hnedý vlnený zvrchník, bobriu čiapku si stiahol do čela a na tvári sa mu zračilo utrpenie. Hlasno kýchol do vreckovky.

„Na zdravie.“ Obchodník s nehnuteľnosťami, pán Dalloway, ktorý stál neďaleko, sa naňho úlisne usmial.

„Vďaka,“ hlesol Charles a so zdvorilým odkašlaním sa od neupraveného muža odvrátil.

Dalloway stál v tejto záležitosti na opačnej strane barikády a najmä bol pevne rozhodnutý ošmeknúť jeho lordstvo o tri tisícky libier za pochybnú česť vlastniť toto Bohom zabudnuté čudesné miesto. Charles mal zas v úmysle svojho pána od kúpy čo najdôraznejšie odhovoriť – v neposlednom rade aj preto, lebo by mu prischla povinnosť vysvetľovať šialene vysoké výdavky starej panej. Znovu nenápadne pozrel na vreckové hodiny a stisol pery. Márnosť, prečo mešká?

Žiaľ, dlho pokojný život právnika strathmorovskej rodiny nabral až neprijemne rýchly spád, odkedy sa jeho lordstvo vrátilo z výprav na mori i na súši.

Vikomt mal sotva tridsať rokov, no stihol absolvovať všetky možné dobrodružstvá, o akých Charles radšej len čítal v bezpečí svojho obľúbeného kresla. Lady Strathmorová ho často oblažovala historkami o svojom synovcovi – o tom, ako bojoval s pirátmi, prenasledoval otrokárske lode, žil medzi divochmi, lovil pumy, obdivoval chrámy v malajzijskej divočine alebo putoval naprieč púšťou s kočovnými karavánami z Kandaháru. Charles sa nazdával, že sú to výmysly, až kým vikomta nestretol. Preboha, načo by mu bola takáto zrúcanina? pomyslel si. Potom si však v duchu precvičil diplomatické varovanie: *Pane, presne takéto impulzívne rozhodnutia uvrhli vášho strýka po krk do dlhov...*

Lenže pomyslieť si niečo bola jedna vec a povedať to Diablovi Strathmorovi do očí bolo už niečo celkom iné.

Vtom sa spoza zimného závoja sivej hmly a ostrého dažďa ozval pravidelný rachot pripomínajúci vzdialené hrmenie. Vzápäti sa z neho stal hlboký, pravidelný rytmus dupotu kopýt.

Konečne! Charles uprene hľadel k veľkej železnej bráne na konci záhrady. Zlovestný dupot zosilnel, jeho ozvena sa niesla po močariskách, až napokon otriasla zemou. Odrazu sa zo sivého oparu vynoril veľký čierny koč a hnal sa po štrkovej ceste, ktorá ponúkala jedinú bezpečnú trasu cez zradný terén.

Štyri krásne čierne tátoše sa pohybovali plynulo ako sama noc, kopytami sebaisto stúpali po blate a ľade a z nozdier im vychádzala para. Vpredu na ligotavom koči sedeli pohonič jeho lordstva a paholok, vzadu dvaja lokaji a bez ohľadu na počasie odhodlane hľadeli rovno pred seba. Mali oblečenú tradičnú strathmorovskú livrej striedmej sivohnedej farby s elegantným čiernym vyšívaním, na hrudi biele čipkové žabó a na hlave trojrohé plstené klobúky.

Charles úkosom pozrel na svojho protivníka, ktorý práve vychádzal z prístreška na konci okázalého točitého schodiska a ľstivo si premeriaval približujúci sa záprah. Pri pohľade na chamtivosť v obchodníkových očiach pocítil neprijemnú predtuchu, že tento slizký úhor dnes vyhrá. Ako to on potom vysvetlí lady? Od strachu pred hnevom energetickej vdovy Strathmorovej si spomenul na jej prísne príkazy, ktoré od nej dostal pred siedmimi mesiacmi, pred návratom jej synovca do Londýna.

Posielajte mi všetky Devlinove účty, prikázala mu otvorene tá stará mudrlantka. Keď sa voči tomu Charles taktne ohradil, aj to len preto, aby ju ochránil pred pohoršením, lady ohrnula nos. Ja som šťastná, že sa konečne vrátil domov, Charles. Môj oslnivý synovec musí predsa v Londýne urobiť na všetkých dojem! Bude te mi posilať jeho účty.

A tak právnik poslúchol.

Účty jeho lordstva leteli do jej elegantnej vily na vidieku v Bathe ako krdeľ holubíc s flákmi od atramentu: pekný dom na Portman Street aj s luxusným nábytkom, perzské koberce,

francúzske damaskové drapérie, antické maľby a nahé mramorové sochy, vínná pivnica, mzdy pre služobníctvo, koč, brička aj dvojkolesový voz, kone, šaty, čižmy, poplatky do klubov u Whitea a Brooka, lôža v opere, večierky, šperky pre seba a pre množstvo bezmenných žien, dokonca dlžobné úpisy z niekoľkých nešťastných rúk pri hracích stoloch. Milá stará teta Augusta všetko bez mihnutia oka zaplatila. Ale tritisíc libier za starú, opustenú budovu? To bolo márnratné ešte aj na jeho lordstvo.

Len čo kočiš zastal pred domom, Charles sťažka prehltol a rozbúšilo sa mu srdce. Lokaji zoskočili a sňa mechanické hračky odpochoďovali k dvierkam na koči, jeden ich otvoril a druhý podržal dáždňik.

Dalloway nervózne pozrel na Charlesa, už sa netváril tak sebaisto.

„Ešte ste sa nestretli s jeho lordstvom, však?“ poznamenal právnik a pocítil mierne zadosťučinenie.

Prvý z koča vystúpil Bennett Freeman, elegantne oblečený mladý černoch z Ameriky, ktorý jeho lordstvu slúžil ako komorník a sprevádzal ho na cestách okolo sveta. Freeman si obzrel toto podivné miesto inteligentnými hnedými očami spoza okuliarov, ale potom zbadal Charlesa a rozbehol sa k domu skryť sa pred počasím.

Vzápätí sa z koča vystrčila jemná rúčka v rukavičke a prijala pomoc od lokaja. Právnik znovu kýchol a z koča vystúpila najnovšia elegantná spoločníčka jeho lordstva a zamierila ku schodom. V blate sa trochu knísala na vysokých kovových podpätkoch. Jej profesiu neprezradili šaty, ale ostré chamtivé oči a knísavá chôdza – luxusné kurtizány sa už obliekali rovnako elegantne ako hociktorá nóbl domáca pani. Táto mala na sebe úzke červenohnedé zamatové bolerko, rukou v rukavičke si nadvihovala sukne a druhou sa pokúšala ochrániť pred mrholením klobúčik, pozoruhodné dielo vyzdobené pávimi perami.

Charles bol natoľko džentlmen, že sa správal galantne aj k tomuto typu žien. Pribehol k nej a ponúkol jej svoj dáždňik.

„Ó, ďakujem vám, pane,“ zapriadla.

Dalloway horlivo pomohol luxusnej pobehlici vyjsť po mokrých schodoch.

Ako posledný z koča vystúpil Diabol Strathmore.

Lokaj musel vystrieť ruku s dáždnikom, aby svojho mohutného pána ochránil pred neprijemným počasím. Jeho lordstvo šikovne zoskočilo z koča a popravilo si kožušinou lemovaný luxusný kabát z čiernej vlny, ktorý nedbalo visel na mohutných pleciach a zahaľoval mocnú postavu. Oči mu pred sivým popoludňajším svetlom chránili malé tmavé okuliare, havranie vlasy mal vzadu zopnuté. Ľavé ucho mu zdobil malý zlatý krúžok. Napokon, v jeho rodine sa výstrednosť dedia rovnako ako príťažlivé írské črty. Pokožku mal ešte hnedú z púští, ktoré prešiel pred niekoľkými mesiacmi, ale ležérny úsmev, čo sa mu zjavil na tvári pri pohľade na verného rodného právnika, zažiaril ako biele doverské útesy.

Dokonca aj akurátnemu a punktičkárskemu Charlesovi ten úsmev zdvihol nápadu. Diabol Strathmore pôsobil od hlavy po päty ako drsný sveták, s ktorým sa neoplatí ťahať za prsty, ale keď si vás obľúbil, mal v sebe neodolateľnú vrúcnosť.

„Rád vás vidím, Charles.“ Lord Strathmore k nemu zamieril rýchlym, sebaistým krokom, až mal lokaj čo robiť, aby mu stačil.

„Pane.“ Právnik zaúpel, keď mu ten obor srdečne stisol ruku, a ledva udržal rovnováhu, keď ho druhou plesol po chrbte.

Veľkopanským gestom ukázal na budovu. „Pôjdeme?“

„Samozrejme, pane. A-ale najprv musím podotknúť...“

„Vyskytol sa vari problém, Charles?“ Zložil si tmavé okuliare a krátko si ho premeral sivomodrými očami pripomínajúcimi vlka.

Charles pozrel do tých hlbín a zazrel v nich stopy divočiny: tienisté lesy, rozľahlé výhľady, temné kaňony. Prehltol. „To nie, kdeže, pane. Len je to azda priveľký výdavok.“ Zaváhal, keď videl, že jeho slová nemajú nijaký účinok. „Nie som si istý, či s tým milosťpani bude súhlasiť.“

Devlin si ho znovu premeral pohľadom.